

Sygn. akt V CNP 24/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi B. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko M. G. i Gminie G.
o uznanie umowy za nieważną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód B. K. wystąpił o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 lutego 2012 r. (sygn. akt – II Ca [...]). Wyrok ten został wydany w związku z apelacją powoda, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2011 r., w którym oddalono powództwo skarżącego o uznanie za nieważną umowę sprzedaży pomieszczenia mieszkalnego o pow. 10,75 m², położonego w G. przy ul. K. [...] (umowę tę zawarła pozwana Gmina z pozwanym M. G. w dniu 30 listopada 2001 r.).

W ocenie skarżącego, prawomocny wyrok z dnia 8 lutego 2012 r. jest niezgodny z art. 46 § 1 k.c., art. 47 § 1 k.c., art. 58 k.c., art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, art. 189 k.p.c., art. 37 ust. 1 i 2, art. 2 pkt 6 oraz art. 34 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, 358 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Wydanie zaskarżonego orzeczenia doprowadziło do wyrządzenia powodowi szkody, nie istniała możliwość wniesienia innych środków prawnych przeciwko temu orzeczeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadnicze przesłanki prawnej skuteczności skargi formułuje przepis art. 424¹ § 1 k.p.c. Podstawowe znaczenie ma zawsze ustalenie, czy określone orzeczenie sądowe można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu tego przepisu (tzw. bezprawie sędziowskie).

W sprawie oznaczonej sygn. II Ca [...] podstawowe znaczenie miało ustalenie tego, czy powód ma w ogóle legitymację czynną do wytoczenia powództwa o stwierdzenie umowy sprzedaży odrębnego lokalu mieszkalnego (o pow. 10,75 m²), zawartej między pozwaną Gminą (zbywcą) i M. G. (nabywcą lokalu; umowa sprzedaży – k. 39-40 akt sprawy). Po rozważeniu sytuacji prawnej wszystkich stron biorących udział w tym postępowaniu, Sąd Okręgowy, podzielając stanowisko Sądu Rejonowego, stwierdził, że wspomniana legitymacja czynna powodowi jednak nie przysługuje, ponieważ nie ma on interesu prawnego w dokonaniu żądanego stwierdzenia (art. 189 k.p.c.).

W świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez Sądy *meriti* należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że skarżący nie wykazał istnienia interesu prawnego (w rozumieniu art. 189 k.p.c.) w żądaniu ustalenia nieważności umowy sprzedaży lokalu z dnia 30 listopada 2001 r. Sprzedaż świadczyła o tym, że – wbrew stanowisku skarżącego – zbyty lokal (nr [...]) nie był jednak częścią składową budynku należącego obecnie do powoda. Sąd Okręgowy wypowiedział się także co do tego, czy skarżący mógł uczestniczyć w nabyciu spornego lokalu bez przetargu. Sąd ten mianowicie ustalił, że „powoda nigdy nie wiązał stosunek prawny z Gminą (...) w postaci umowy najmu (spornego) lokalu”. Przy ocenie interesu prawnego powoda w świetle art. 189 k.p.c. Sądy *meriti* zwróciły także trafnie uwagę na konsekwencje prawne ewentualnego, pozytywnego dla powoda rozstrzygnięcia. Wskazały bowiem, że uwzględnienie powództwa o ustalenie nieważności „nie pociągałoby za sobą definitywne uregulowanie stosunków własnościowych między powodem i pozwanymi”. Wbrew stanowisku skarżącego, o wspomnianym interesie prawnym nie świadczy zatem sugestia, że „uwzględnienie powództwa otwierałoby powodowi drogę do uregulowania stanu własności nieruchomości, a w konsekwencji, do ustalenia, że lokal nr [...] jest częścią składową budynku powoda”.

Z przedstawionych względów nie było podstaw do twierdzenia, że zaskarżony skargą wyrok jest sprzeczny z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. W tej sytuacji należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.)

aw

es